

# הנערה היהודיה אלחאנדרה (בתמונה) נעלמה. אחרי שנים הופיעה עדת־ראייה וסיפרה כיצד עונתה והוצאה להורג. הוריה בארץ עדיין מקווים...

לעמוד על רגלי. הפצע שעל גבי הודהם והתמלא מוגלה. המענים התלוננו שריח המוגלה מפריע להם. הסרן שחקר ועינה אותי, היה חוזר ואומר: „בעלך מדיף ריח ריקבון; בתוך זמן קצר יעלה ממך אותו הריח“

מאותו הרגע איבדתי את תחושת הזמן והסדר הכרונולוגי של המאורעות. נלקחתי למישרדים פעמיים אין ספור, ציירו אותי בכגדים ואסירה היתה מלווה אותי לשירותים ורוחצת אותי.

בלה־פרלה, זה היה שם המחנה, היו חמישה מישרדים ובכולם עינו. נשמעו צעקות, קולות של בעיטות, קולות צחוק ובכי. זה היה הגיהנום. הם קראו לנו המתים המהלכים והזכירו לנו תמיד, שמרגע שהגענו למחנה לה־פרלה, חיינו שווים כקליפת השום ושרק נותר לקבוע את רגע מותנו.

אחרי עשרה ימים הופסקו העינויים הפיסיים. רק אחרי חודשיים עונתי שוב על־ידי סמל אורח, בהאשמה שצחקתי למשמע דבר מותו של איש־צבא.

לא הבנתי מדוע לא הרגו אותי, שכן לכל אחד מהם היתה הסמכות להרוג, והם אמנם הרגו אסירים רבים.

## במשאיות -

### למוות ביריה

**מחנה „לה־פרלה“** הופעל זמן קצר לפני ההפיכה הצבאית של מרץ 1976. על המיתקן שמרו אנשי הג'נרמריה הלאומית.

שיטות העינויים בלה־פרלה היו בעיקר מכות חשמל. העציר היה מופשט כליל ונכבד לשולחן או לאלונקת מתכת. היו מותזים עליו מים או שהיו מכניסים אותו לחבית מים מעופשים. כרי שהורם יתפשט היטב.

נוסף לכך היו מכים במקל או במוט גומי ממולא כבלים או כדורי מתכת זעירים.

משך העינוי במכות חשמל לעולם לא הרג ממש שעות ליום, כדי למנוע מוות. מהיר של המעונה.

שיטה נוספת היתה לכבות על העציר סיגריות



**שמי מי גרסיאלה** האונה. נולדתי ב־7 בספטמבר 1955, בעיר ריו קוארטא, ארגנטינה. ברשותי דרכון ארגנטיני מספר 6.729.589. ב־6 בנובמבר 1975 נישאתי לחורחה עומר קסורלה. שנינו למדנו בפקולטה למשפטים שבאוניברסיטת קורדובה.

ב־10 ביוני 1976, בשעה 16.30 נחטפנו ברחוב סואן מרחק מטרים ספורים מביתנו, שממנו יצאנו שניות מעטות קודם.

זה התחיל עם זעקות בעלי: „חוטפים אותי“ ואז הם באו גם אלי והחלו מכים אותי בקתות הרובים. שנינו התנגדנו עד כלות כוחותינו ממש. אבל היו שם כ־20 אנשים חמושים, ולבסוף הם הכריעו אותנו.

בעלי הוכנס ראשון לתוך תא־המיטען של אחת המכוניות. אחר־כך, כשפי סתום, ידי קשורות באזיקים לאחור ואני מחוסרת־הכרה, הוכנסתי לתא־המיטען של מכונית אחרת. חזרתי להכרה, ניסיתי לפתוח את תא־המיטען על־ידי רחיפה בכירכי. ערכתי ניסיון נואש אחרון לפתוח את דלת התא, כדי לקפוץ ולהרגי. כל דבר היה עדיף על מה שציפה לנו. ברחיפה האחרונה הצלחתי. במאמץ עצום פתחתי את הדלת, ובחצי סיבוב נפלתי על הכביש. גופי גלש במהירות עצומה, גבי נחבט בקרקע. כל חיי ליוו אותי הצלקות שגרם השיפשוף על האספלט.

הצלחתי לעמוד על רגלי. פלג גופי העליון היה ערום למחצה. איבדתי את נעלי ונקעתי קרסול. ואז ראיתי את חורחה שהצליח גם הוא לקפוץ, ממש באותו רגע. הוא ביקש בצעקות במהירות עצומה, גבי נחבט בקרקע. כל חיי ליוו אותי הצלקות שגרם השיפשוף על האספלט.

## „בעלי היה מוטל באורווה, מת!“

**היינו על הכביש** הבין־עירוני מספר 20, ביציאה מקורדובה לקארלוס פאז. נתפסתי. הוכנסתי למושב האחורי של המכונית. כשהפעם שניים התיישבו עלי. הם אמרו לי: „בעלך מת!“

# גיהינום במחנה הפנינים

בוערות. קירות המשרדים המסויידים היו תמיד מכוסים בכתימי דם.

להערכת, עברו דרך לה־פרלה בין 1500 ל־2000 עצירים. העברות העצירים היו נעשות לעתים קרובות במכוניות ובמשאיות. במכוניות — לבית־סוהר או לשחרור. במשאיות — למוות ביריה בשדות הסמוכים לה־פרלה.

אתר ההוצאות־להורג היה, ללא ספק, בקירבת מקום שכן המשאית היתה שבה לה־פרלה תוך 20 דקות עד חצי שעה.

הבורות נכרו לפני שהגיעה המשאית למקום. ידי האסירים נקשרו לפני הירידה מהרכב, הם הורדו על ברכיהם אל שפת הבור ונורו.

הקצין שפקד על חוליית ההוצאה להורג, היה מעניק חמש דקות לתפילה ומודיע שהם מוצאים להורג על „בגידה במולדת“.

הגופות הנקובות בכדורים נפלו לבורות וכוסו בזפת ונישרפו.

## פרצופים מעוכים

### ומכוסים בדם

**אשרו עלינו** לדבר. השקט המעיק, המיאש, הופר רק על־ידי צעקות המעונים, צחוקם הפרוע של המענים ורעש מגוועי המכוניות שהביאו חטופים חדשים.

אימה אחזה בנו בכל פעם ששמענו את המכוניות המתקרבות. ידענו שהנה החל מסע עינויים לאדם נוסף, שאדם נוסף הפך דספאראסידו, שאדם נוסף נכנס לעולם בלתי מוכר זה שממנו אין מוצא.

לפעמים היו הו־נרמרים מעבירים לנו שיעורי התעמלות. לא למען שיפור כושרנו הגופני, אלא לשם מטרה אכזרית: היו מעירים אותנו בשתיים

## בכי, בכי ארגנטינה!

בעוד שלושה שבועות יתקיימו בארגנטינה הבחירות הכלליות, שבחן יוכלו 18 מיליון הבוחרים לבחור - לראשונה אחרי שבע שנות דיכוי של שילטון צבאי - בבחירות דמוקרטיות נשוא אורח.

בין אם יבחר מועמד המיפלה הפרוניסיטית, הפרופסור לחוק תחיקתי איטאלו ארגנטינו לודר, בן ה־66 ובין אם יבחר המועמד בעל הסיכויים השקולים, איש מיפלות המרכז הרדיקלית, ראול אלפונסין בן ה־57, מקווה הארגנטיני הממוצע שיושם קץ לאינפלציה הדוהרת ביותר בעולם, של כמעט 400 אחוז בשנה. הוא מקווה שיושם קץ למישטר של החונטה הצבאית הכושלת. אשר, בין שאר מעלליו, סיבכה אותו בשנה שעברה, במילחמת פאוקלנד האומללה ועל כך אמנם כבר נתן השליט הצבאי של אותם ימים, הנג'רל ליאופולדו מורטונטו גאלטיארי, את הדין שולק מן השילטון על־ידי חבריו. מעל לכל, מתפלל הארגנטיני לכך שיושם הקץ ל„מילחמה המלוכלכת“ שיום גאלטיארי בזמנו, הרדיפה ללא־רחם של המישטר הצבאי - שדרס את כל זכויות האדם - אחר לוחמי גרילה שמאלניים שהיו, בדרך־כלל, לא לוחמים ולא שמאלניים.

כך נוצר מעמד ה„דספאראסידו“ (הנעלמים) - עשרות אלפים של חפים־מפשע אשר, ממכלול סיבות ולא־סיבות, נעצרו ונעלמו כאילו בלעתם האדמה. רק באחרונה הודו אנשי המישטר, כי רוב הנעלמים שוב אינם בחיים, וביניהם יהודים רבים. אחת מיהודים אלה היא אלחנדרה חיימוביץ, אשר נחטפה לפני שש שנים והיא בת 17, מביתה של חברתה הנוצרית בעיר קורדובה.

המישטרה הכחישה את עצם מעצרה של אלחנדרה. מאותו רגע היא הוגדרה כ„נעדרת“. האם אלנה, והאב, לואיס, רואה חשבון במיקצועו, נשברו. הם נואשו, כעבור ארבע שנים, מכל תיקווה, והחליטו לצאת את הארץ האורורה, לעלות לישראל, שם כבר הקדימו אותם שני בניהם הנוותרים.

הם התיישבו ברחובות, והמשיכו במניית לכל פורום אפשרי - ישראל, אמריקא, ארגנטינאי, בינלאומי - ללא תוצאה.

לאחרונה הופיעה פיתאום מעמק הבכא, מתהום הנשייה של מחנות־העצורים בארגנטינה. עדת־ראייה, גרסיאלה חאונה, שפגשה את אלחנדרה חיימוביץ בעודה בחיים. גרסיאלה הביאה עימה את הדו־ח המזועזע מן הגיהנום הרוחש בתצי־הכדור הדרומי ממחנה העצירים־הנעדרים הצבאי, שנקרא למרבה האירוניה לה פרלה (הפנינה).

לא האמנתי להם. אבל כשהמכוניות נעצרו, העמידו אותי מול תא־המיטען והכריחו אותי להסתכל. בעלי היה שם. מת. עינוי היו פקוחות לרווחה, קרועות עד אימה. דם רב זב מפיו ומחזהו.

מתחת לרצועות שכיסו את עיני ראיתי מגפיים צבאיים. נגררתי, לא יכולתי ללכת, אל חדרה־עינויים. לפתע, הפך הכל צעקות, חושך ומכות. הופשטתי כליל. ידי ורגלי נכבדו באזיקים לקפיץ של מיטת מתכת. עינו אותי בפיקאנה - מכות חשמל. סגן ראשון הצמיד לי אלקטרודות. האחת, במתח של 220 וולט, לכל הגוף והאחרת, במתח נמוך יותר, לראש, לשפתיהם, לעיניים. לצורך זה הסירו את הרצועות מעל עיני.

חלף זמן עד שמישהו אמר: „זה מספיק, עיזבו אותה!“

הובלתי לאורווה. שם היה מוטל בעלי. הירשו לי לנשק אותו, אך לא יכולתי לעצום את עיניו. ביקשתי מים ולא נעניתי. הם אמרו שאם אשתה מים אחרי הפיקאנה, אקבל התקף־לב.

לאחר פרצו סרן וסמל, שהיכו אותי ללא כל אזהרה מוקדמת במקל וכמוט ממולא כבלים. נבלתי על הריצפה. הם בעטו בי בפראות. סמל שכיניו היה „הכומר“, חקר אותי על תקופת נעורי.

בחמש לפנות בוקר נכנס שוב הסמל והטיח את ראשי בקיר. הוא צעק כי לא מסתרי להם כתובות.

## „חייכם שווים

### בקליפת־השום!“

מחרת היום, בבוקר, נזרקה על מזון קש ואחרי כמה שעות נלקחתי לסיבוב חקירה נוסף. שני חיילים גירו אותי, כי לא יכולתי